

den nu i Teatrene anbragte Kapital, saa han kan bære det fulde økonomiske Ansvar. I Praksis vil det meget hurtigt vise sig, at en saadan Bevillingshaver, der tillige skal være faguddannet og kunstforstandig, saa at sige ikke vil være til at finde for de store Teatres Vedkommende. Der er i disse Teatre anbragt meget store Kapitaler, i de af os repræsenterede fra 300 000 til 900 000 Kr., og der findes, maaske paa en ganske enkelt Undtagelse nær, ingen Enkeltperson, som er i Stand til at opfylde de Krav, Loven stiller. Man vil derfor komme ud for ganske de samme Vanskeligheder som efter den nugældende Lov. Loven kan ikke overholdes. Man maa straks, saavel fra Bevillingshaverens som fra Autoriteternes Side, sætte sig ud over Loven, hvilket dog umuligt kan være Meningen med en ny Lov.

Det Maal, som Lovforslaget opstiller baade med Hensyn til Filmenes Kvalitet og Teatrenes Indretning, kan ikke naas ved at opstille Krav til Bevillingshaveren, som denne ikke kan opfylde. Naar han skal afvikle Teatrets Kapital, vil han i alle Maader komme til at staa svagt, ikke mindst overfor Udlejningsselskaberne, særlig de store udenlandske. Han vil heller ikke kunne præstere de betydelige Kapitalindskud, som et Teater, naar det skal være paa Højde med Udviklingen, stadig maa kræve.

Som Forslaget nu er, vil man i Virkeligheden berige Bevillingshaverne paa de nuværende Teaterejeres Bekostning, og naar der i Kommissionsbetænkningen Side 56 drages saa stærkt til Felts mod Ejerne af de store Teatre, finder vi disse Bemærkninger ganske uberettigede. Thi hvem har bygget og indrettet de store, moderne Teatre? Hvem har ført Filmen frem til dens nuværende høje Niveau, saa der i Lovforslaget kan tales om baade et kunstnerisk og kulturelt Ansvar? Det har de nuværende Teaterejere. De har udrettet et af alle kyndige anerkendt stort og værdifuldt Pionerarbejde under en meget betydelig økonomisk Risiko.

Naar Bevillingshaveren skal drive Teatret saaledes, at det i enhver Henseende er paa Højde med Tidens Krav, maa han ogsaa være i Stand til at opfylde disse Krav, men dette umuliggør Lovforslagets Bestemmelser om, at han skal frigøre sig for den i Teatret anbragte Kapital.

For de store Teatres Vedkommende, hvor der maa bindes Kapitaler paa indtil mange Hundrede Tusinde Kroner, bør Teaterejerne derfor tillige være Bevillingshavere, thi kun de er i Virkeligheden i Stand til at bære hele den økonomiske Risiko og til at kunne gennemføre de kunstneriske og kulturelle Krav, som stilles i Forslagets § 6.

I Kommissionsbetænkningen er man Side 58 inde paa den samme Tankegang, idet der siges:

„Et særligt Forhold gør sig gældende med Hensyn til enkelte meget store Teatre, hvis Drift kræver saa store Midler og er forbundet med en saa betydelig Risiko, at en Enkeltperson ikke vil være i Stand til at drive Teatret for egen Regning. Her vil Aktieselskabsformen være passende, saaledes at Bevilling meddeles det Aktieselskab, der ejer Teatret, og Kravet om Drift for Bevillingshaverens Regning altsaa fastholdes.“

Vi forstaar ikke, hvorfor Kommissionen har trukket Grænsen saa snævert, at man faar Indtryk af, at det kun drejer sig om et Par store københavnske Teatre, naar der i Virkeligheden ingen Forskel er paa disse og andre store Teatre, specielt de af os repræsenterede, hvis Kapital løber op i Hundredtusinder og langt overstiger, hvad Enkeltmand er i Stand til at præstere.

Vi har forgæves spurgt om, hvorfor man vil give et eller to af de store Teatre Bevilling, men nægter andre store Teatre denne, men vi har ikke kunnet faa noget Svar.

Der er udkastet den Tanke, at man sonderer mellem Teatre, som er et Led i et Ejendomskompleks, som har andre Indtægter end den fra Teatret hidrørende, og Teatre, der udnytter hele Ejendomskomplekset. I den Anledning gør vi opmærksom paa, at der ikke er nogen Væsenforskel mellem de to Teatre og Flertallet af de af os repræsenterede, idet begge de to Teatre har Lejeindtægter fra udlejede Lokaler, A/S Paladsteatret, der nævnes som et af de Teatre, som skal have Bevilling, endda en meget betydelig Indtægt.

For Flertallet af de af os repræsenterede Teatre er Indtægten fra Teatret af overvældende Betydning for Ejendommens Rentabilitet.

Det er derfor ikke tilstrækkeligt, at Folketingsudvalget i § 2 har ladet Ordet „undtagelsesvis“ udgaa. Man bør tage Skridtet fuldt ud og bestemme i Loven, at ved de Teatre, hvor Kapitalen er saa stor, at Enkeltmand ikke kan magte den, skal Bevillingen gives til det Selskab, der ejer Teatret og bærer den økonomiske Risiko ved Driften. Som Regel vil der indenfor Selskabet være et Medlem, der har den fornødne faglige Uddannelse og kulturelle Standard, som udkræves for at kunne lede Teatret. Skulde dette ikke være